

Henimod debattens slutning blev der endvidere forelagt resolutionsudkast af Pakistan og af Israel. Pakistans var på mange måder identisk med fremagtsforslaget. Israels forslag gik ud på at opløse mæglingskommissionen og i stedet herfor for året 1952 at oprette et udvalg, der skulle være til rådighed for parterne på deres anmodning for at hjælpe dem til en fredelig løsning af de spørgsmål, der er dem imellem.

Der blev under forhandlingerne fremsat en del ændringsforslag til fremagtsresolutionen af Columbia, Canada, Afghanistan, Indonesien, Iran og Philippinerne. Canadas ændringer, der gik ud på at udelade fra resolutionen alle de punkter, hvorom der under debatten havde været meget delte meninger, accepteredes af forslagsstillerne. De øvrige forslag kom til afstemning den 15. januar 1952 og blev for størstepartens vedkommende vedtaget. Den således reviderede resolution kom herefter til afstemning og godkendtes med 43 stemmer mod 13. For forslaget stemte Danmark, Island og Norge.

Ved motiveringen for sin stemmeafgivning fremhævede den danske repræsentant i udvalget, Kristen Amby, De Forenede Nationers forpligtelse til fortsat at beskæftige sig med problemet, til en endelig ordning var nået, hvorfor Palæstinakommissionen burde fortsætte. Han fandt dog, at resolutionen burde have været mere udførlig, især med hensyn til det arabiske flygtningsspørgsmål, hvis løsning var en betingelse for at nå til vårig fred i Palæstina.

I tiden indtil spørgsmålet den 26. januar 1952 kom til behandling i plenarforsamlingen, forhandlede de interesserede magter underhånden indbyrdes for at enes om et resolutionsforslag, der kunne samle det størst mulige antal stemmer. De Forenede Stater, Frankrig og Storbritannien, som havde stemt imod resolutionen i udvalget, var villige til at godkende den i forsamlingen, såfremt bestemmelsen om kommissionens forøgede medlemsantal udgik og visse udtryk ændredes. Som følge heraf fremsatte Canada i plenarforsamlingen et ændringsforslag til det af udvalget godkendte reso-

lutionsforslag. En række stater udtalte deres tilslutning til de foreslåede ændringer, og disse vedtoges med stort flertal, hvorefter den ændrede resolution blev vedtaget med 48 stemmer, deriblandt Danmarks, mod 5.

b. Hjælp til Palæstinaflygtninge.

Dette spørgsmål blev behandlet af det politiske ad hoc-udvalg den 16.—22. januar 1952 på grundlag af beretningerne fra direktøren for De Forenede Nationers hjælpeaktion for Palæstinaflygtninge. Direktøren fremhævede i sin forelæggelsestale, at der ønskedes forsamlingens godkendelse af et 3 års program med en udgift på 250 millioner dollars, der skulle bruges dels til den nødvendige hjælp, dels til konstruktive projekter. Gennemførelsen heraf ville betyde, at man dels gav de ca. 900 000 flygtninge bedre levevilkår, dels, når programmet var gennemført, ville kunne lette de tunge finansielle byrder, der hvilede på De Forenede Nationers medlemmer. Han udtalte, at flygtningene manglede enhver sikkerhed for deres tilværelse. Målet for de konstruktive forholdsregler var at gøre så mange flygtninge som muligt til selvhjulpne mennesker; der måtte findes den rette slags arbejde for dem og skabes ordnede boligforhold. For at nå hertil var det hensigten at give lån til egne små foretagender og samtidig ved overrislingsarbejder og vejbygning gøre jorden tjenlig til dyrkning. Det opstillede program skulle føres ud i livet uafhængigt af mulige forhandlinger mellem Israel og de arabiske stater.

De Forenede Stater, Frankrig, Storbritannien og Tyrkiet fremsatte et resolutionsforslag, som indeholdt de væsentlige punkter af det ovennævnte program. Da forslagets ordlyd gav anledning til indsigelser fra en række arabiske staters side, fremkom forslagsstillerne efter underhåndsforhandlinger med de pågældende stater med et nyt forslag, der på væsentlige punkter adskilte sig fra det tidligere. Forslaget blev forelagt af Tyrkiet og udførligt kommenteret af De Forenede Stater, hvorefter en række lande, specielt arabiske, udtrykte deres tilfredshed